

WYROK

0.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023 r.

2 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot

Sędziowie: SA Agata Regulska (spr.)

SO del do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Anna Konieczna

3 przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...) we W.

4 po rozpoznaniu 16 listopada 2023 r. sprawy

5A. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z

art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

6Ł. K. (1)

7 oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

8 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

9 od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

10 z 30 maja 2023 r. sygn. akt III K 32/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawą prawną wszelkich rozstrzygnięć czyni przepisy obowiązujące w czasie popełnienia czynów przez oskarżonych i ich kwalifikację prawną uzupełnia o przepis z art. 4 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych P. W. i M. W. po 1200 złotych tytułem udziału ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

<i>(sporządzone w części z uwagi na treść art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k. i art. 423 §1a k.p.k.)</i>			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 357/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy, III Wydział Karny, z 30 maja 2023 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III K 32/20 w sprawie oskarżonych Ł. K. (1) i A. K.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo			

prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		Ł. K. (1)	Prognoza kryminalna co do oskarżonego, jego zachowanie w jednostce penitencjarnej w trakcie tymczasowego aresztowania.	Opinia o oskarżonym	k.1372-1374
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2		A. K.	Prognoza kryminalna co do oskarżonego, jego zachowanie w jednostce penitencjarnej w trakcie tymczasowego aresztowania.	Opinia o oskarżonym	k.1369-1371
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
3		Ł. K. (1)	Uprzednia karalność oskarżonego	Karta karna	1364-1367
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

4		A. K.	Dotychczasowa niekaralność oskarżonego	Karta karna	1363
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---	---	---	---	---	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Opinia o oskarżonym Ł. K. (1)	Dowód został dopuszczony z urzędu przez Sąd Odwoławczy. Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot. Nie ma powodu by wątpić w jego prawdziwość.			

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2	Opinia o oskarżonym A. K.	Dowód został dopuszczony z urzędu przez Sąd Odwoławczy. Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot. Nie ma powodu by wątpić w jego prawdziwość.	
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
3	Karta karna dot. Ł. K. (1)	Dowód został dopuszczony z urzędu przez Sąd Odwoławczy. Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot. Nie ma powodu by wątpić w jego prawdziwość.	
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
4	Karta karna dot. A. K.	Dowód został dopuszczony z urzędu przez Sąd Odwoławczy. Dokument został	

		sporządzony przez uprawniony podmiot. Nie ma powodu by wątpić w jego prawdziwość.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. Obrońca oskarżonych zarzuciła obrazę przepisów postępowania	# zasadny # częściowo zasadny	

mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to jest treści:

niezasadny

- art. 5 § 2 k.p.k., polegająca na uznaniu oskarżonych A. K. i Ł. K. (1) za winnych popełnienia czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, pomimo istnienia uzasadnionych wątpliwości, co do rzetelności dokonanej identyfikacji sprawców przez pokrzywdzonego P. W., a które to wątpliwości nie zostały usunięte zarówno w trakcie postępowania sądowego, jak i postępowania przygotowawczego, a zatem powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych i w konsekwencji wykluczają przypisanie A. K. i Ł. K. (1) popełnienia przestępstwa, za które zostali skazani przez

Sąd Okręgowy w
Legnicy;

- art. 170 § 1 pkt
3 i pkt 5 k.p.k.
– polegająca
na błędnym
oddaleniu
wniosku
dowodowego
obrońcy
oskarżonych o
dopuszczenie
dowodu z opinii
antropologicznej
Instytutu
Ekspertyz
Sądowych im.
Prof. J. S. (1)
w K., wobec
stwierdzenia, że
dowód ten jest
nieprzydatny do
identyfikacji
sprawców
pobicia
pokrzywdzonych
P. W. i M. W.
oraz, iż wniosek
ten zmierza
do przedłużenia
postępowania,
podczas gdy
z uzupełniającej
opinii biegłej
A. C., złożonej
ustnie na
rozprawie przed
Sądem
Okręgowym w
Legnicy w dniu
13 grudnia 2022
r. wynika, że
w/w Instytut
dysponuje
oprogramowaniem,
pozwalającym
na identyfikację
osoby na
podstawie

sposobu
poruszania się,
tak więc
uzyskanie
stosownej opinii
pozwoliłoby na
wykluczenie lub
potwierdzenie
udziału
oskarżonych w
przedmiotowym
zdarzeniu, a
zatem jest to
dowód
przydatny do
stwierdzenia lub
wykluczenia
sprawstwa
oskarżonych,
nadto zaś
wniosek o
przeprowadzenie
takiego dowodu
został złożony
przez obrońcę
oskarżonych w
zakreślonym
przez Sąd 14
dniowym
terminie od daty
uzyskania opinii
uzupełniającej,
zaś rozpoznany
przez Sąd I
instancji został
dopiero po
upływie 5
miesięcy, trudno
zatem uznać,
aby jego złożenie
zmierzało do
przewlekłości
postępowania –
w konsekwencji
których to
naruszeń nie
wyjaśniono
wszystkich
istotnych
okoliczności

	niniejszej sprawy.		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrońcy oskarżonych, obrazy przepisów postępowania, nie jest trafny.</p> <p>Sąd Okręgowy oddalając wniosek dowodowy obrońcy oskarżonych o dopuszczenie dowodu z opinii antropologicznej Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. J. S. (2) w K. nie dopuścił się obrazy art. 170 §1 pkt 3 i 5 k.p.k. Istotnie, słuchana 13 grudnia 2022 roku, w postępowaniu sądowym biegła antropolog, A. C. wyraziła przypuszczenie, że być może Instytut Ekspertyz Sądowych im. Prof. J. S. (2) w K. dysponuje</p>			

specjalnym,
lepszym
oprogramowaniem
pozwalającym
na identyfikację
osób na
podstawie
wyglądu i
sposobu
poruszania się.
Równocześnie
jednak
stwierdziła, że
według niej nie
ma możliwości
identyfikacji
sprawców
widniejących na
nagraniu
monitoringu.
Znajdowali się
oni w
specyficznej
sytuacji, bijąc
inne osoby i
nie ma materiału
porównawczego
koniecznego dla
przeprowadzenia
eksperymentu.
Wymagałoby to
odtworzenia
tych samych
warunków, co
przy braku
takiego
materiału jest
niemożliwe. Sąd
Okręgowy
prawidłowo
zatem powołał
się na przepis
art. 170 §1 pkt 3
k.p.k. oddalając
wniosek
dowodowy,
uznając, że
dowodu nie da
się
przeprowadzić z

uwagi na brak materiału porównawczego w postaci zapisu obrazującego sylwetki i sposób poruszania się oskarżonych przed zdarzeniem. Tym bardziej, co ustalił Sąd Apelacyjny w trakcie postępowania odwoławczego, kontaktując się telefonicznie z Instytutem Ekspertyz Sądowych im. Prof. J. S. (2) w K., że biegli z zakresu antropologii, wykonujący tam opinie, nie dysponują żadnym specjalnym oprogramowaniem służącym identyfikacji osób i sposobu ich poruszania się, ale korzystają z powszechnie używanych programów komputerowych (k. 1375). Nie posiadają zatem żadnych innych środków technicznych, niż te z których korzystała biegła A. C., pozwalających

na identyfikację osób widniejących na nagraniach z monitoringu.

Niezasadny jest również zarzut obrazy art.170 §1 pkt 5 k.p.k. Wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu antropologii z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. J. S. (2) w K. został złożony na piśmie, 5 stycznia 2023r. (data sporządzenia 3.01.2023r.), w terminie określonym stronom przez Sąd Orzekający. Uznaną, że dowód wnioskowany przez obrońcę w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, Sąd nie ocenił czasu jego złożenia, ale celowość jego przeprowadzenia. Wcześniej przecież dopuścił dowód z opinii

antropologicznej,
choć jej
wykonawcą nie
był Instytutu
Ekspertyz
Sądowych im.
Prof. J. S.
(2) w K., ale
biegła z zakresu
antropologii z
listy Sądu
Okręgowego w
Legnicy, A. C..
W żaden sposób
nie można zatem
mówić o 5
miesięcznej
opieszłości
Sądu w
rozpoznaniu
tego wniosku
dowodowego, co
sugeruje
obrońca w
środku
odwoławczym.

Sąd I instancji
nie obrazil także
przepisu z art. 5
§ 2 k.p.k. Reguła
wyrażona w art.
5 § 2 k.p.k.
ma zastosowanie
jedynie wtedy,
gdy wyczerpane
zostały wszystkie
możliwości w
procesie, a mimo
to nadal istnieją
wątpliwości,
których nie
można usunąć
ani w świetle
zebranych
dowodów, ani w
świecie
logicznego
rozumowania
(vide: wyrok

Sądu
Najwyższego z
dnia 28
listopada 1996
r., sygn. akt
V KKN 215/96,
Prok. i Pr.
1997/5/4).
Zasada in dubio
pro reo nakazuje
zatem
rozstrzygnąć nie
dające się
usunąć
wątpliwości na
korzyść
oskarżonych.
Oznacza to, że
udowodnienie
winy
oskarżonemu
musi być:
całkowite,
pewne i wolne
od wątpliwości
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi z dnia 24
września 2013
r., sygn. II
AKa 152/13, LEX
nr 1372310). W
przedmiotowej
sprawie Sąd
Okręgowy
dokonał
kompleksowej i
wnikliwej oceny
dowodów, w
sposób zgodny
z treścią art. 7
k.p.k. i poczynił
ustalenia
faktyczne, które
doprowadziły do
uznania
oskarżonych
winnymi; Ł. K.
(1) - wypełnienia

znamion
przestępstwa z
art. 159 k.k. w
zw. z art.158 § 2
k.k. w zw. z art.
156 § 1 pkt 2 k.k.
i art. 157 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 §
2 k.k. zaś A. K. –
art. 158 § 2 k.k.
Rozumowaniu
organu
orzekającego nie
sposób nic
zarzucić. Analiza
dowodów
przeprowadzonych
w sprawie
przekonuje, że
nie była to ocena
wybiórcza. W
toku
postępowania
zostały także
wyjaśnione
wszystkie istotne
dla sprawy
okoliczności.
Sąd I instancji
w jasny i
przekonujący
sposób
przedstawił tok
swojego
rozumowania.
Każdy z
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego
dowodów
poddany został
ocenie, która
uwzględnia
wskazania
doświadczenia
życiowego i
reguły
logicznego
rozumowania.
Potwierdza to

analiza akt
sprawy i
uzasadnienie
wyroku. Nie
można zasadnie
mówić o tym, by
istniały
uzasadnione
wątpliwości, co
do rzetelności
identyfikacji
sprawców
dokonanej przez
pokrzywdzonego
P. W. i które
to wątpliwości,
zdaniem
skarżącej
obrońcy, nie
zostały usunięte.
Sprzeciwia się
bowiem temu
analiza akt
sprawy i
materiału
dowodowego.
Na podstawie
całości kształtu
dowodów
zgromadzonych
w sprawie
wywodzić należy
sprawstwo
oskarżonych w
kształcie
przyjętym przez
Sąd Okręgowy, a
nie w zakresie
zarzucanych im
czynów, tak jak
to kwalifikuje
oskarżyciel
publiczny.

Wskazać należy,
że oskarżeni
i ich obrońca
nie kwestionują
ustalonego przez
Sąd przebiegu

przedmiotowego zdarzenia z 29 października 2019 roku, w trakcie którego doszło do pobicia pokrzywdzonych P. W. i M. W.. Nie kwestionują także charakteru i rodzaju obrażeń ciała jakich doznali pokrzywdzeni, uznając, w tym zakresie, ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za prawidłowe. Uznają jednak za błędną ocenę zeznań świadka P. W. w zakresie wskazania sprawców pobicia jego i jego brata, M. W.. Już sam ten fakt przeczy postawionemu przez obrońcę zarzutowi, obraży art. 5 § 2 k.p.k. Sąd bowiem dysponował dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonych ,a problemem miałyby być jego ocena.

W powyższych okolicznościach danie wiary zeznaniom P.

W., należyce uargumentowane, nie jest złamaniem zasady obiektywizmu, lecz stanowi realizację zasady swobodnej oceny dowodów.

Nie może być zatem mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Z możliwością zastosowania tego przepisu, mamy do czynienia, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas,

gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego.

Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 186/21, LEX numer 3308408).

Obrońca oskarżonych nie

wykazała w
wywiedzionym
środku
odwoławczym,
by Sąd I
instancji powziął
niedające się
usunąć
wątpliwości, bo
trudno za takie
przyjąć
poświęcenie
ocenie zeznań
świadka P. W.
znaczącego
fragmentu
rozważań w
sporządzonym
uzasadnieniu
wyroku. Nie
świadczy to, jak
podaje obrońca
w apelacji o
dostrzeżonej
przez Sąd
Orzekający
ułomności
dowodowej w
zakresie
sprawstwa
oskarżonych, ale
o wadze
dowodu, który
Sąd

ocenił zgodnie
z regułami i
standardami
przewidzianymi
w art. 7 k.p.k.

Skoro zatem Sąd
Okręgowy nie
powziął żadnych
wątpliwości co
do identyfikacji
sprawców
pobicia P. i M.
W., to zarzut
skarżącego jest

beprzedmiotowy.
Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut obraży
art. 5 § 2 k.p.k. co
do zasady może
być skutecznie
podnoszony
dopiero w
sytuacji, gdy po
przeprowadzonym
prawidłowo
postępowaniu
dowodowym i
odpowiadającej
standardom
wynikającym z
art. 7 k.p.k.
ocenie materiału
dowodowego,
nadal istnieją
niedające się
usunąć
wątpliwości,
które sąd
rozstrzyga
niezgodnie z
kierunkiem
określonym w
tym przepisie.

Natomiast w
stosunku do
świadka P. W.
Sąd Okręgowy
uczynił zadość
regulacji
określonej w
art. 7 k.p.k.
Przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i jej
braku w
przypadku
innych,
pozostaje pod
ochroną
przepisu art.

7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Taka ocena sprawia, iż w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia Sądu. Wbrew twierdzeniom apelującego ocena wartości zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań P. W., została dokonana przez Sąd meriti

wszehstronnie,
zgodnie z
zasadami logiki
oraz
doświadczeniem
życiowym i jako
taka, korzysta
z ochrony art.
7 k.p.k. Warto
też podkreślić, iż
Sąd I instancji
ustosunkował
się do każdego
istotnego,
przeprowadzonego
w sprawie
dowodu i w
sposób
przekonujący
podał w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
przyczyny
dlaczego
określonymu
dowodowi dał
wiarę, innemu
zaś takowego
przymiotu
odmówił.

P. W. od
początku do
końca
postępowania,
wbrew temu co
twierdzi obrońca
w apelacji, będąc
przesłuchiwany
jako świadek,
konsekwentnie
wskazywał na
sprawców
pobicia, mówiąc,
że dokonali go
Ł. K. (2) i
A. K., określając
dokładnie role
jakie pełnili w

przedmiotowym zdarzeniu.

Nieprawdą jest, że P. W. był po raz pierwszy przesłuchany 3 listopada 2019 roku i stwierdził, że pobicia jego i brata dokonało dwóch nieznanych sprawców.

Zeznania tego dnia i tej treści złożył M. W., brat P. W., który wcześniej, przed feralnym zdarzeniem nie znał

oskarżonych. P. W. po raz pierwszy przesłuchany był 7 listopada 2019 roku i od razu wskazał na oskarżonych, choć odnośnie do A. K. nie znał jego nazwiska, ale przedstawiony przez świadka opis pozwolił jednoznacznie go zidentyfikować.

Natomiast fakt, że P. W. w czasie rozpytania przez funkcjonariusza policji w szpitalu, bezpośrednio po zdarzeniu, w stanie silnych emocji, myśląc, że jego brat

stracił życie,
oświadczył, że
nie chce
rozmawiać z
policją, w
żadnym razie nie
może świadczyć
o braku
konsekwencji w
składanych
przez niego
zeznaniach. Na
niekorzyść
świadka nie
może być
również
poczytany fakt,
że po wskazaniu
jedynie imienia
drugiego ze
sprawców,
organy ścigania
typowały jako
sprawcę K. K.
(1). Tym
bardziej, że P. W.
opisał jaką rolę
we
wcześniejszych
zdarzeniach,
które
doprowadziły do
pobicia
pokrzywdzonych,
pełnił K. K.
(1). Świadek
dokładnie
przedstawił jak
wyglądały
dwukrotne
spotkania z
oskarżonymi. W
czasie tych
spotkań także
dochodziło do
zachowań
agresywnych i
przemocy
słownej,
uderzania i

kopania, choć o znacznie mniejszym natężeniu.

Zatem twierdzenia świadka, że mimo, iż nie widział twarzy napastników, rozpoznaje oskarżonych po sposobie poruszania się, a Ł. K. (1) nadto po wypowiedzianych słowach, są jak najbardziej prawdopodobne, zwłaszcza, że towarzyszyły im zbliżone od strony emocjonalnej okoliczności.

Tym bardziej, że zeznania P. W. zostały poddane ocenie psychologicznej przez biegłą psycholog, która stwierdziła, że jego zeznania są szczerze i spontaniczne pod względem psychologicznym.

Niewątpliwie, co dostrzegł Sąd Okręgowy, dla oceny wiarygodności zeznań P. W., niebagatelne znaczenie miał fakt, że niemal natychmiast po

dokonanym przestępstwie przekazywał on innym swoją wiedzę o jego sprawcach, nie mając co do tego żadnych wątpliwości.

Bezpośrednio po pobicu, 29 października 2019 roku, P. W. zadzwonił do D. G., mając pretensje do jej partnera – G. R. i wiążąc go z tym co przydarzyło się jemu i bratu. P. W. od razu wskazywał na Ł. K. (1) i A. K. jako sprawców dokonanego przestępstwa.

Informację o tym kim byli napastnicy przekazał także swojej matce – B. W. i ojcu K. W.. Nie potrzebował żadnych przemyśleń ani analizy sytuacji, by dojść do takich wniosków ponieważ wiedział kto napadł na niego i brata i dotkliwie ich pobił powodując obrażenia ciała, bowiem rozpoznał sprawców.

Zeznania P. W. odzwierciedlał zapis monitoringu, a także opinie biegłych i obrażenia odniesione przez niego samego i brata – M. W.. Co do wcześniejszych zdarzeń, w których uczestniczyli oskarżeni i pokrzywdzony, ostatecznie, w czasie konfrontacji, potwierdził je G. R..

Brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, by dokonana ocena zeznań świadka P. W. miała charakter dowolny. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym apelująca nie wykazała jakich konkretnych

<p>uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca oskarżonych wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.2.</p>	<p>II. Obrońca oskarżonych zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

instrumentalnym
posługiwaniu się
materiałem
dowodowym,
który z jednej
strony zmierzał
do uzasadnienia
w całości
wiarygodności
zeznań
pokrzywdzonego
P. W., zaś z
drugiej strony
do
zdyskredytowania
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonych w
ustaleniu
przebiegu
przedmiotowego
zdarzenia,
poprzez oparcie
się podczas
konstruowania
stanu
faktycznego
niniejszej
sprawy
wyłącznie na
jednym,
bezpośrednim
dowodzie –
zeznaniach
pokrzywdzonego
P. W., z
pominięciem
dowodów
wskazujących
na:

- alibi
oskarżonych na
czas popełnienia
przestępstwa (co
potwierdzają
zeznania L. K.
(1), V. S.,
D. G. oraz
korespondencja

tego świadka z A.
K. prowadzona
przez
komunikator M.
tempore
criminis);

- leworęczność
Ł. K. (1), który
to fakt wynika
nie tylko z
zeznań matki
oskarżonego
oraz
dokumentacji z
Poradni
Pedagogicznej,
ale przed
wszystkim z
zeznań
wieloletniego
trenera
oskarżonego – Z.
S.;

- nie posiadanie
przez
oskarżonych
uprawnień do
kierowania
pojazdami oraz
brak w ich
dyspozycji
pojazdu, którym
poruszali się
sprawcy pobicia
P. W. i M. W.;

- incydentalny,
krótki
dwukrotny
kontakt P. W.
z oskarżonymi,
który następnie
w osobach
zamaskowanych
sprawców nie
mógł
kategorycznie
rozpoznać

oskarżonych po sposobie poruszania się oraz sposobie wymowy – co wynika z prawidłowej oceny zeznań P. W.; tak więc prawidłowa analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności zaś w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań D. O., L. K. (2), V. S., Z. S., jak również zeznań P. W., ocenionych w sposób prawidłowy, wskazuje, iż przebieg prawidłowego zdarzenia – co do zasady prawidłowo ustalonego przez Sąd I instancji był o tyle odmienny, że nie brali w im udziału oskarżeni A. K. i Ł. K. (1), w konsekwencji czego winni zostać oni uniewinnieni od przypisanego im czynu zabronionego.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut stawiany przez obrońcę oskarżonych nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość</p>	

przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w
kwestii ustaleń
faktycznych,
opartego na
innej ocenie
dowodów aniżeli
tej, na której
oparł się tenże
sąd nie może
prowadzić do
wniosku, że
rzeczywiście sąd
ten dopuścił się
przy wydaniu
wyroku
omawianego
uchybień
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
27 lipca 2021 r.,
sygn. akt II AKA
109/21, LEX
nr 3248909).
Sąd I instancji
przeprowadził w
sposób
prawidłowy
postępowanie, a
następnie ocenił
poszczególne
dowody, zgodnie
z treścią art.
7 k.p.k., mając
na uwadze ich
całokształt i
wzajemne
powiązania,
poczynił także
nie budzące
wątpliwości
ustalenia
faktyczne.

Wbrew tezom zawartym w apelacji, Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o całość materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej, a wydane rozstrzygnięcie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze dokonanie przez Sąd oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie dyskwalifikuje poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych.

Wszystkie uwagi dotyczące oceny zeznań świadka P. W. zostały zawarte w punkcie 3.1 i nie ma potrzeby ich powtarzania.

Nieprawdą jest, że konstrukcja stanu faktycznego

opiera się wyłącznie na jednym dowodzie – zeznaniach pokrzywdzonego, a Sąd pominął dowody świadczące na korzyść oskarżonych. O tym, że zeznania P. W. potwierdzają dowody w postaci zeznań osób, którym bezpośrednio po pobiciu przekazał wiedzę kim są sprawcy przestępstwa, również była mowa w punkcie 3.1.

Nadto relacja świadka była zgodna z zapisem monitoringu, opiniami biegłych i obrażeniami odniesionymi przez obu pokrzywdzonych.

Alibi przedstawione przez Ł. K. (1) i A. K. zostało szczegółowo przeanalizowane. Sąd odniósł się do zeznań składanych przez matki oskarżonych: V. S. i L. K. (1),

a także D. O.,
błędnie nazwaną
w apelacji D.
G.. Prowadził
postępowanie
dowodowe
próbując
zweryfikować
deklarowaną
leworęczność Ł.
K. (1) słuchając
na tę okoliczność
nauczycieli,
pedagogów,
działaczy i
trenerów
mogących
posiadać wiedzę
w tym
przedmiocie i
każde ze
złożonych
zeznań ocenił.
Przeanalizował
także
korespondencję
prowadzoną
pomiędzy
oskarżonym A.
K. a D. O., nie
pomijając faktu,
że
korespondencja
ta nie
znajdowała się w
telefonie
oskarżonego
zabezpieczonym
na potrzeby
niniejszego
postępowania.

Sąd Okręgowy
wyczerpująco
uzasadnił w
jakim zakresie i
który dowodom
dał wiarę i
dlaczego nie dał
wiary

pozostałym
dowodom.

Nie dając wiary zeznaniom V. S. podkreślił, że wersja wydarzeń, którą zaprezentowała nie przystaje do pozostałych dowodów w sprawie. Nadto, rzekomo znając prawdziwych sprawców pobicia pokrzywdzonych, nie chciała ich ujawnić i dopiero na wyraźne indagacje Sądu podała nazwiska K. K. (1) i P. A. twierdząc, że rozpoznała ich na filmie z monitoringu. Gdyby istotnie tak było to dlaczego, nie ujawniła tego faktu wcześniej, mimo, że jej syn był tymczasowo aresztowany.

Oceniając zeznania matki drugiego oskarżonego, A. K. – L. K. (1), Sąd orzekający prawidłowo przyjął, że były one jedynie próbą uchronienia syna przed

odpowiedzialnością
karną. Tym
bardziej, że
zanim nie
została
ujawniona
korespondencja
pomiędzy jej
synem a D.
O., w której
sam oskarżony
przyznał, iż
wychodził z
domu,
twierdziła, że po
jej powrocie z
pracy syn był
cały czas w
domu, a dopiero
słuchana przed
Sądem dodała,
że później
wyszedł.

Nie można
również zarzucić
Sądowi
Okręgowemu, by
wbrew regułom
art. 7 k.p.k.
dokonał oceny
zeznań D. O.
i zapisu z
prowadzonej
między nią i
A. K.
korespondencji.
Pobicie
pokrzywdzonych,
choć bardzo
brutalne i
brzemienne w
skutkach, trwało
na tyle krótko, że
zarówno przed,
jak i po nim
oskarżony mógł
korespondować

ze swoją
dziewczyną.

Bardzo
wnikliwie Sąd
z badał kwestię
leworęczności Ł.
K. (1). O
ile nauczyciele
czy pedagodzy
z przychodni
psychologicznej
nie potrafili
określić czy
oskarżony jest
osobą
leworęczną, to
już zeznania
byłego trenera,
u którego ten
trenował boks,
pozwoliły
poczynić
ustalenia
przyjęte przez
Sąd. Z. S., choć
potwierdził, że
początkowo Ł.
K. (1) był
mańkutom, to na
skutek procesu
treningu, stał się
osobą
oburęczną. Fakt
ten znalazł
również
odzwierciedlenie
w zapisach
treningu
bokserskiego
oskarżonego i
jego walki.

Obrońca stara
się
argumentować,
że skoro
oskarżeni nie
posiadali
uprawnień do

kierowania
pojazdami, to
nie mogli
poruszać się
samochodem,
którym
przyjechali
sprawcy na
miejsce
zdarzenia.

Argumentacja
taka nie
wytrzymuje
konfrontacji z
doświadczeniem
życiowym, w
świetle którego
powszechną
wiedzą jest, że
wielu młodych
ludzi, a
zwłaszcza
mężczyzn,
kieruje
pojazdami nie
posiadając do
tego formalnych
uprawnień, a
mimo tego
prowadzi
samochody.

Dokonując
oceny
powyższych
dowodów,
kwestionowanych
przez obrońcę
oskarżonych, nie
sposób przyjąć,
by Sąd I
instancji uchybił
logicznemu
rozumowaniu
czy
doświadczeniu
życiowemu.
Samo
przeciwstawienie
przez skarżącą

<p>obrońcę, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych od tych, które poczynił Sąd orzekający, opartej na innej ocenie dowodów aniżeli tej, na której oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia. Tym samym ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego należy uznać za w pełni prawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W odniesieniu do powyższego zarzutu, obrońca oskarżonych wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie Ł. K. (1) oraz A. K..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	<p>III. Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżonemu orzeczeniu w zakresie czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku zarzuciła rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu A. K. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca (...). o przeciwdziałaniu narkomanii, a polegając na posiadaniu przez tego oskarżonego 25,40 gr marihuany, a zatem niewielkich ilości środka odurzającego na własny użytek, co w kontekście uprzedniej niekaralności oskarżonego oraz przyznaniu się do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>popelnienia tego czynu zabronionego jawi się karą nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz rażąco surową w aspekcie dyrektyw wymiaru kary.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut skarżącej jest niezasadny.</p> <p>Kara wymierzona oskarżonemu za posiadanie środka odurzającego 25,40 grama marihuany jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i stopnia zawinienia. Nie można mówić o tym, że jest ona rażąco surowa. Wprost przeciwnie jest ona bowiem wyważona i adekwatna.</p> <p>Wskazać przy</p>			

tym należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. akt V RN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Zważyć należy, że choć oskarżony posiadał marihuanę na własny użytek to jego ilość była dość znaczna i wystarczyłaby na kilkadziesiąt porcji. Zwraca uwagę również, że choć A. K. przyznał się

do popełnienia tego czynu, to w kontekście faktu znalezienia marihuany w czasie przeszukania jego pokoju, wartość takiej deklaracji ma inne znaczenie, niż gdyby ujawnił ten fakt zanim policjanci znaleźli narkotyk. To natomiast, że oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną, nie jest przesłanką samą w sobie obligującą Sąd do orzeczenia kary łagodniejszej. Nie jest to bowiem jedyna przesłanka orzeczenia kary za popełniony czyn. Jest normą społeczną i winno być traktowane jako coś normalnego, a nie wyjątkowego. Zważyć również należy, że kara nie jest wygórowana i mieści się w granicach ustawowego zagrożenia.

Rażąca niewspółmierność

kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255).

Wymierzenie kary nie jest jedynie

elementem
represji, a winna
w nim znaleźć
odzwierciedlenie
wypadkowa
wszystkich
okoliczności tak
obciążających,
jak i
łagodzących, w
zgodzie z
dyrektywami
wymiaru kary
określonymi w
art. 53 k.k.
Mając powyższe
na uwadze za
właściwą Sąd II
instancji uznał
karę
wymierzoną A.
K. przez Sąd I
instancji.
Ukształtowana
wobec
oskarżonego
represja karna
stwarza realne
możliwości na
osiągnięcie
korzystnych
efektów
poprawczych w
stosunku do
niego i nie nosi
cech nadmiernej
dolegliwości.
Wymierzona
oskarżonemu
kary stanowi
wystarczającą, a
zarazem
adekwatną do
stopnia jego
zawinienia oraz
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanego
czynu represję

<p>karną za popełnione przestępstwo i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze, jak i wychowawcze zostaną zrealizowane. Poza tym kara ta w określonym wymiarze będzie oddziaływać właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniosła o zmianę orzeczenia Sądu Okręgowego w Legnicy III Wydział Kamy w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu A. K. i orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za bezzasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1</p>		
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>_____</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie o sygnaturze III K 32/20, odnośnie do oskarżonych Ł. K. (1) i A. K., co do sprawstwa i winny w kształcie przyjętym przez Sąd I instancji</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymano w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych odnośnie do przypisanych im przestępstw: Ł. K. (1) - wypełnienia znamion przestępstwa z art. 159 k.k. w zw. z art.158 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zaś A. K. – art. 158 § 2 k.k. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego</p>	

<p>w aktach sprawy wina oskarżonych nie może budzić żadnych wątpliwości.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>I. zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną wszelkich rozstrzygnięć uczyniono przepisy obowiązujące w czasie popełnienia czynów przez oskarżonych i ich kwalifikację prawną uzupełniono o art. 4 § 1 k.k., ponieważ były one względniejsze dla oskarżonych, niż te obowiązujące w chwili orzekania,</p> <p>II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok</p>		

utrzymano w mocy.	
Zwiąże powodach zmiany	
<p>Zmiana nastąpiła z przyczyn zmiany przepisów karnych, których naruszenie przypisano oskarżonym. Obecnie obowiązujące przepisy są bardziej restrykcyjne, niż te obowiązujące w chwili, gdy oskarżeni dopuścili się przypisanych im czynów. Nadto na niekorzyść zmieniły się dyrektywy wymiaru.</p> <p>W pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego należało utrzymać w mocy.</p>	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i	

podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Zasądzono od oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych: P. W. i M. W. po 1200 zł tytułem udziału ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za	

	postępowanie odwoławcze oparto się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).
7. PODPIS	
SSA Agata Regulska SSA Andrzej Kot SSO del. Łukasz Franckiewicz	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana